

Regenerând istoria

de Alain de Benoist

traducere realizata de Horia Ciurtin

Care este cea mai mare amenințare a contemporaneității? Dispariția treptată a diversității din cadrul lumii. Uniformizarea indivizilor, reducerea tuturor culturilor la o civilizație mondială bazată pe ceea ce este cel mai banal în fiecare. Deja se poate observa dintr-o parte în alta a planetei că aceleași tipuri de construcții sunt ridicate și aceleași moduri de gândire sunt inoculate. Holiday Inn și Howard Johnson sunt tiparele menite să transforme lumea într-o uniformitate gri. Am călătorit mult pe diferite continente. Bucuria simțită în timpul unei astfel de excursii derivă din observarea unor moduri de viață diferite care încă au rădăcini puternice, a unor oameni diferiți ce trăiesc în conformitate cu propriul lor ritm, de o altă culoare, de o altă cultură și mentalitate - oameni care sunt mândri de această diferență. Cred că tocmai această diferență este bogăția lumii, iar egalitarismul este cel care o ucide. Este important nu doar să îi respecti pe ceilalți, ci și să menții în viață pretutindeni cea mai legitimă dorință ce se poate naște: dorința de a afirma o personalitate distinctă, de a apăra o moștenire culturală, de a te guverna în conformitate cu propria esență. Iar acest fapt implică o confruntare frontală atât cu un pseudo-antirasism ce neagă diferențele, cât și cu un periculos rasism ce nu e altceva decât respingerea Celuilalt, respingerea diversității.

În aceste vremuri trăim într-o societate blocată. Global vorbind, de abia începem să devenim conștienți de căile prin care putem frânge ordinea instaurată la Yalta. Național vorbind, nu au existat niciodată divizări atât de frapante între diversele facțiuni politice pe timp de pace. Filosofic și ideologic oscilăm constant între extreme fără a fi capabili de a găsi echilibrul. Cauza și remediul pentru această situație trebuie căutate în însuși omul. A spune că societatea noastră e în criză ar fi doar o platitudine. Omul e o criză. E o tragedie. În interiorul său nimic nu e vreodată stabilit în mod definitiv. El trebuie să caute mereu în sine tema unui nou discurs corespunzând unui nou mod de a fi în lume, unei noi forme a umanității sale. Omul este în criză prin însuși faptul că există, iar originalitatea epocii noastre nu rezidă în acest lucru. Originalitatea - trista originalitate - a epocii noastre se trage din faptul că pentru prima oară omul se retrage din fața implicațiilor ce decurg din ceea ce ar trebui să fie dorința și voința să firească de a rezolva această criza. Pentru prima oară omul crede că este copleșit de probleme. Și într-adevăr acestea îl covârșesc atât timp cât el crede astfel, pe când -în realitate- aceste probleme izvorăsc din el și cad sub incidența și competența soluțiilor pe care omul le poartă în el. [...]

Vechea dreaptă a Franței a fost mereu reacționară. [...] Acest tip de atitudine s-a dovedit mereu steril. Istoria se repetă, dar nu aruncă niciodată zarurile la fel de două ori. Ea nu oferă un tezaur de lecții pentru că ne-ar spune ce se va întâmpla, ci doar în virtutea faptului că ne ajută să redescoperim spiritul care a produs un anumit tip de eveniment. Acesta este sensul pe care Nietzsche îl avea în minte atunci când - chiar în momentul în care propovăduia eterna reîntoarcere - a declarat că "e imposibil să îi aducem pe Greci înapoi". Pentru a fi mai clari: miracolul grecesc nu poate fi repetat, dar acceptarea spiritului care l-a produs ne poate permite să

creăm ceva similar. Acest fapt poate fi definit ca regenerarea istoriei. [...]

Dacă egalitarismul ajunge în "stadiul final de afirmare", ceea ce va rezulta de aici va fi în mod necesar ceva diferit [de regenerarea istoriei]. În plus, dacă lumea contemporană corespunde materialismului unui sfârșit de ciclu, este cert ca singura sursă de inspirație pentru ceea ce trebuie să se nască nu poate fi decât stadiul ce precede actualitatea. Forța proiectivă a viitorului rezidă în spiritul celui mai îndepărtat trecut. "Nihilismul pozitiv" al lui Nietzsche are un singur sens: se poate construi doar pe un teren care a fost complet curățat și nivelat. Astfel, acum există aceia care nu vor să construiască (o anumită valență a Stângii) și aceia care nu vor să radă totul până la pamânt (o anumită valență a Dreptei). Din punctul meu de vedere ambele atitudini sunt condamnabile. Dacă e ca o nouă dreaptă să vadă lumina zilei, trebuie să începem de la zero. Și având în vedere timpul necesar pentru a o configura, aceasta va avea nevoie de aproximativ un secol pentru a triumfa. Ceea ce înseamnă că nu există nici o clipă de pierdut.

Extras din "Les idées a l'endroit" (Albin Michel, Paris, 1980).